

## Preek over Colossenzen 3,1-4 (Hemelvaartsdag) – Alleen Jezus Christus verenigt de naties

Voorzang: Psalm 115, 1 en 4

Votum en Groet

Zingen: Psalm 115, 6

Gebed om het licht van de Geest

Kinderlied 60 (Hij is weggegaan...)

Schriftlezingen: Jesaja 10,28-11,10 en Hebrëen 4,14-16

Zingen: Gezang 232

Verkondiging van Colossenzen 3,1-4

Zingen: Gezang 286

Dankzegging en voorbede

Collecte

Zingen: Gezang 230, 3 en 5

Zegen

Gemeente van onze Heer Jezus Christus!

Onmiddellijk na de Tweede Wereldoorlog werd de Organisatie van de Verenigde Naties werd opgericht.

51 lidstaten ondertekenden het Handvest van de VN.

Dat begon zo:

*Wij, de volken van de Verenigde Naties, vastbesloten komende geslachten te beveiligen tegen de oorlogsgesel, die tweemaal gedurende ons leven onuitsprekelijk leed over de mensheid heeft gebracht...*

En dan volgt het voornemen om er voor te zorgen, dat het beter zal worden in de wereld.

Duidelijk is uit de bewoordingen van dit Handvest de vreselijke echo te horen van de verschrikking van twee wereldoorlogen.

En het intense verlangen: *Dit nooit meer!*

En uit dat verlangen groeide de overtuiging: *En het zál ook nooit weer gebeuren!*

Nu, er is ook enorm veel kracht ingezet om deze doelstelling te verwezenlijken.

En in meerdere opzichten is er onder de vlag van de VN inderdaad veel tot stand gebracht.

Vooraf de suborganisaties, die zich bezig houden met voedselhulp en gezondheidszorg en ook het Hoge Commissariaat voor de Vluchtelingen hebben goed werk verricht.

Maar in het licht van de idealen, waarmee men begon – het uitbannen van de gesel van de oorlog – is het resultaat bitter tegengevallen.

In de bijna zestig jaar van haar bestaan zijn er honderden gewapende conflicten uitgevochten.

En met name de gebeurtenissen in het voormalig Joegoslavië en de grote onenigheid rond Irak hebben de zwakte van de VN aangetoond.

Nu kun je als christen met de Bijbel in de hand hierbij je hoofd staan schudden.

Je kunt zeggen: *Mensen, dat kón toch ook nooit goed gaan.*

En dat ís in 1945 ook wel gezegd.

Elk idealisme en elk optimisme breekt stuk op de harde realiteit van de zondemacht.

Ja, sinds de torenbouw van Babel is elke poging de volkeren te bundelen – met overleg of met geweld – een torso, een *Unvollendete* gebleven.

Zolang de mensen en de volkeren het egoïsme en het individualisme niet afzweren, zolang ze zich niet bekeren tot Christus – zolang zal de internationale vrede en gerechtigheid een onvervulbaar ideaal blijven.

Goed, dat kun je zeggen en dan overgaan tot de orde van de dag.

Maar roept deze geschiedenis van de VN bij ons dan ook geen vragen op?

Ze bevestigt inderdaad de werkelijkheid, zoals die door de zonde is getekend.

Maar dringt juist die werkelijkheid ons niet tot de vraag: *Waar is de Christus in deze werkelijkheid?*

Als je de toonaangevende kranten leest in binnen- en buitenland, dan krijg je de stellige indruk dat het geloof in Christus weinig of niets met de werkelijk belangrijke dingen te maken heeft.  
Iemand heeft het ook eens hardop zo gezegd: *Je kunt geschiedenis en theologie maar beter apart houden.*  
M.a.w. in de geschiedenis heb je niets aan theologie, heb je niets aan het geloof.  
Is dat zo?

Als wij vanmorgen de hemelvaart van Jezus Christus vieren, dan zou je het haast gaan denken.  
Hemelvaart – Jezus die zich van de aarde terugtrekt in de hemel, ver boven het aards gewemel en het onverkwikkelijke strijdgewoel.  
Hemelvaart – Jezus laat de wereld over aan zijn lot en geniet zelf van hemelse rust.  
En zou het ideaal van elke gelovige niet moeten zijn Hem zo snel mogelijk na te volgen en daar in de hemel bij Hem te komen?  
*'t Hoofd omhoog, het hart naar boven - hier beneden is het niet!*

Moeten we met de boodschap van de hemelvaart van Christus die kant uit?  
Onderstreept die boodschap, dat het christelijk geloof en de wereldgeschiedenis inderdaad niets met elkaar te maken hebben?

Nee, die kant gaan we vanmorgen niet uit.  
En de boodschap van de Bijbel is allerminst een wereldvreemde boodschap.

Denk b.v. eens aan één van de meest bekende Adventsprophetieën van de Messias, de profetie van Jesaja: *Er zal een rijsje – een klein groen takje – voortkomen uit de tronk – de afgehouden boom – van Isai.*  
Deze profetie staat in onmiddellijke samenhang met de voorzegging, dat de hoogmoed van de toenmalige wereldmacht, Assur, ten val zal komen.

Dat was tekenend voor toen en dat is het voor vandaag.  
Het geloof zegt: wereldgeschiedenis en kerkgeschiedenis zijn één!  
Want ze worden beiden bestuurd vanuit de hemel.  
Christus zal de schepping voltooien.  
Christus zal de vijandschap tegen God en tussen de mensen teniet doen.  
Christus zal de naties verenigen tot het ene volk van God.  
Daarom werd het Kerst.  
Daarom werd het Goede Vrijdag.  
Daarom werd het Pasen.  
En daarom brak de dag van de hemelvaart aan.

Hemelvaart – troonsbestijging.  
Dan wordt Christus de macht over alle koninkrijken van de wereld geschonken, die satan Hem voorhield in de woestijn om Hem te verleiden.  
Bij zijn hemelvaart kreeg de Christus, als het Lam dat geslacht is, de plaats boven alle overheid en macht en kracht en heerschappij.

Nou, dat klinkt indrukwekkend allemaal.  
Maar wat betekent het concreet in Irak of Afghanistan of Israël?  
Of in de wanverhoudingen tussen de welvaartslanden en de gebieden waar schrijnende armoede heerst?

Wat wij mensen van de hemelvaart zien is allereerst het negatieve.  
De discipelen zagen op de Olijfberg hoe Jezus Christus voor hun ogen werd wèggenomen.  
En ze staarden Hem zo lang mogelijk na.  
Ook toen Hij niet meer te zien was.

Christus ontweek ons in de onzichtbaarheid.  
En het heeft er alle schijn van, dat we verlátén zijn.  
De wereld lijkt aan zichzelf overgelaten.  
Het leven lijkt zich af te spelen volgens eigen onbreekbare wetten.

Het zijn de sterkste wapens die beslissingen forceren.  
In de politiek en in de maatschappij woedt onverbiddelijk een keiharde concurrentiestrijd.  
God lijkt geen enkele rol te spelen.  
Christus bevindt zich in die andere wereld, hoog boven ons.  
Of misschien ook wel diep in ons hart, waar we Hem vroom vereren.  
Maar merken we nu, dat er iets aan wereldbestuur van Hem uitgaat?

Zeker, soms heb je het gevoel dat er wonderen gebeuren.  
Het vallen van de Berlijnse Muur en van het IJzeren Gordijn b.v.  
Het wegvallen van de apartheid in Zuid-Afrika.  
De handdruk tussen Rabin en Arafat.  
Het onmogelijke lijkt toch mogelijk.  
En je houdt je adem in.  
Is dat dan niet het werk van God?

Maar zulke ontwikkelingen lijken toch niet wezenlijk.  
Veel blijft toch bij het oude.  
Het oude van ijskoude politieke berekeningen en keiharde belangenstrijd.  
De val van het communisme betekende een opbloei van het nationalisme.  
In het Zuid-Afrika van na de apartheid is het voor veel zwarten niet beter geworden.  
De vredespogingen van Rabin lokten joodse terreuracties uit, waar o.a. hij zelf het slachtoffer van werd.  
En vandaag is men, ondanks de roadmap naar de vrede, daar verder van verwijderd dan ooit.

Is Christus niet benauwend afwezig?  
Staat Hij er in wezen niet buiten?  
Betekent zijn hemelvaart niet, dat Christus gewoon niet actueel is?  
En dan kun je als christenen wel schamperen op de VN die niets klaar maken in deze wereld.  
Maar zien we Christus dan zoveel meer doen?

Broeders en zusters, misschien is ons geloof wel nergens méér geloof dan in de belijdenis van Christus' hemelvaart, in de belijdenis van zijn troonsbestijging.  
Hier valt nu werkelijk niets te zien.  
Het gaat hier om puur gelóóf.

Het Koninkrijk van God is als een zaad, diep weggeborgen in de aarde.  
Levenskrachten komen tot ontplooiing.  
Maar onzichtbaar!  
We zien Christus niet.  
En Gods gedachten over onze koortsige wereld en over de donkere leidingen van ons persoonlijk leven kunnen wij niet grijpen.  
*Want zo hoog de hemel is boven de aarde, zijn mijn gedachten hoger dan uw gedachten, zegt de Verhevene.*

Toch wordt daar in de hemel gedacht!  
Gedachten van vrede en niet van onheil.  
Nee, we kunnen die gedachten niet na-denken.  
Maar Hem, die ze denkt, kunnen we vertrouwen.

Want het is immers Dezelfde, die hier op aarde de kinderen omarmde en zegende.  
Die zwaarmoedige en angstige harten met troost vervulde.  
Die hun die vertwijfeld zoeken een nieuwe zin in hun leven schonk en stervenden verlichting bood.  
Een hart, vol ontferming, regeert nu hemel en aarde.

We weten niet wat er allemaal om ons en met ons gebeurt.  
En wat we zien en ervaren kan ons benauwen.  
Maar we weten dat het alles getoetst en gewogen wordt door dit bewogen hart.  
En dat de laatste zin van al wat geschiedt een liefde is, waaraan dit hart op Golgotha is doodgebloed.

Wij hebben een Heer in de hemel.  
En denk vooral niet, dat de hemel voor Hem een rustplaats is, waar Hij na zijn aardse tijd heerlijk bij kan komen.  
Nee, de hemel is voor Christus een plaats van enorme activiteit.  
En in dat werk is zijn voorbede van de grootste betekenis.  
Christus staat in de hemel voor het aangezicht van zijn Vader als onze Pleitbezorger, onze Voorspraak.

Maar zijn voorbede geldt niet alleen voor de gelovigen.  
Hij bidt voor heel de wereld.  
En door deze voorbede is de gehele wereldgeschiedenis niet zinloos.  
Door zijn voorbede wordt de vloek van God over de wereld nog tegengehouden.

Christus' voorbede is nog steeds een rem op allerlei ontbindende krachten.  
En daarom mogen wij erop vertrouwen, dat de ontwikkeling van de geschiedenis, ondanks alle schijn van het tegendeel, in haar geheel toch zin heeft en een doel kent.

Terwijl op aarde de politici en de *captains of industry* aan de touwtjes trekken, is Gods heerschappij al aan het werk.  
Zonder dat ze er zelf ook maar enige notie van hebben, staan al de wereldgroten op het concept van God – de Nebukadnezars en de Augustussen, de Stalins en de Hitlers, maar ook de Bushes en de Poetins, de Blairs en de Chiracs.

Of ze het zich bewust zijn of niet, de wereldleiders moeten hun rol spelen en worden zelf daarheen geleid, waarheen ze vaak zelf niet willen.  
Ze zijn als het er op aan komt niet meer dan de punten en de komma's in de tekst, die door God geschreven wordt.

De mens wikt, God beschikt.  
Hij bouwt gestaag voort aan zijn Koninkrijk.  
Er staan als het ware hoge schuttingen omheen.  
En niemand kan daar achter kijken.  
We horen alleen vaak kloppen en hameren, zonder dat we zien wie daar aan het werk is en wat er tot stand komt.  
Het maakt op ons meer dan eens de indruk van een hels lawaai!

Totdat eens de schuttingen omver gehaald worden en wij het voltooid Koninkrijk kunnen bewonderen.  
Geloof maar, broeders en zusters, ook wanneer de wereld naar het schijnt wordt afgebroken, klinkt de voetstap van Hem die straks allen en alles volmaakt zal verlossen.

Zo is hemelvaart het feest van het gelóóf in de heerschappij van Christus.  
En mag dat ons niet moed geven om hier op aarde met de dingen van de aarde bezig te zijn?

Met de dingen van de áárde?  
Past ons dat eigenlijk wel als volgelingen van onze ten hémel gevaren Heer?  
Heeft Hij ons dan niet zijn Geest gezonden om te zoeken wat bóven is?  
En niet wat op de áárde is?

Helaas, zo is Paulus' woord uit Col. 3 wel vaak misverstaan.  
Maar hoe is het mogelijk, dat Christus ons zou oproepen de aarde en het aardse te verwaarlozen, als Hij zelf er zich met zoveel energie voor inzet en strijdt voor haar vernieuwing, zoals we vanmorgen mochten horen?  
O nee, onze Heer roept ons niet op deze wereld te ontvluchten.  
Want we hebben een taak in deze wereld.

Maar wat betékent het dan als de apostel ons aanspoort de dingen te zoeken, die boven zijn?  
Wel, dan bedoelt hij dat we met alles wat we daarboven vinden weer deze wereld binnen moeten gaan.  
En dat we alles wat we daarboven vinden in deze wereld en in alle menselijke verhoudingen binnendragen.

Zoek de dingen die boven zijn.  
U hebt vrije toegang tot de hemel.  
Dat is het geweldige voorrecht dat wij als kinderen van God kennen.  
Christus heeft voor u de weg vrij gemaakt tot de troon van zijn Vader.  
Elke dag mogen wij op dat hoge adres in- en uitlopen.  
En dat doen we als we bidden. In ons gebed naderen we tot Gods troon.  
En als kind-bij-Vader-aan-huis mogen we Hem zomaar om van alles vragen.

En als we dan opstaan van ons gebed en als het ware uit de hemel weer op aarde terugkeren, dan komen we nooit met lege handen.  
Dan nemen we gegarandeerd iets van de hemel mee terug naar de aarde.  
Zoek daarom voortdurend de dingen die boven zijn.

Om wat voor dingen gaat het dan wel allemaal?  
Nu, daarboven is de echte vrede, de zuivere harmonie.  
Zoek die vrede en neem daar wat van mee.  
Dan wordt u vredestichter in uw gezin, uw huwelijk, in de kerk, op school, op uw werk, waar niet al.

Daarboven is barmhartigheid en bewogenheid.  
Zoek die barmhartigheid en neem daar wat van mee in het leven, dat vaak zo hard en ongevoelig is.  
Zodat u oog krijgt voor het verschopte, het misdeelde, het verslagene.  
Zoals b.v. de vreemdeling in ons midden, de vluchteling en de asielzoeker, die het slachtoffer is van harde politieke systemen.  
Aan de situatie elders in de wereld kunnen wij kleine mensjes vaak niet zoveel doen.  
Maar aan de situatie van hen, die daar de dupe van zijn en hun heil in ons midden zoeken, kunnen we wel degelijk iets doen.

Daarboven is vrijgevigheid en een open hart voor allen in nood.  
Zoek die vrijgevigheid en deel van wat u hebt met zo velen, die aan het hoog nodige zelfs gebrek hebben.  
Zie de organisaties die om uw bijdrage vragen niet als lastige eisers, maar als mogelijkheden om anderen bij te staan naar uw vermogen.

Daarboven is een eindeloos geduld en onuitputtelijke verdraagzaamheid.  
Zoek dat geduld en neem daar wat van mee in een wereld, zo vol tegenstellingen, verstoorde verhoudingen, ergernissen en mensen die je het bloed onder de nagels weghalen.

Daarboven is wijsheid en diep inzicht.  
Zoek die wijsheid en neem daar wat van mee om te werken aan oplossingen in vastgelopen situaties.  
Neem daar wat van mee om verhelderende woorden te mogen spreken op vergaderingen waar het gaat over kerkelijke problemen, of bedrijfsbelangen of politieke zaken.

Kortom, daarboven is een oceaan van liefde.  
Zoek die liefde en neem daar wat van mee om de kilte in het leven van tallozen te verdrijven.

Nee, het zijn misschien geen spectaculaire dingen, die zo uit uw handen komen.  
Het zet in het grote wereldgeheel schijnbaar weinig zoden aan de dijk.  
Het lijkt alsof je met een emmertje een zee van tranen probeert leeg te scheppen.  
Alsof je met een dobbelsteentje brood de honger van een miljoenenleger probeert te lenigen.  
Waar ben je eigenlijk mee bezig?  
Wat haalt het allemaal uit?

Een journalist kwam eens op bezoek bij moeder Theresa.  
U weet wel, die vrouw die in Calcutta werkte onder de paria's van die stad.  
De journalist vroeg haar: *Wordt u niet moedeloos om zo hard te werken en dan te merken dat het maar een druppel op een gloeiende plaat is?*  
Moeder Theresa zei: *God hasn't called me to be successful, but to be faithful!*  
God heeft me niet geroepen om succesvol te zijn, maar om trouw te zijn.

En zo is het.

Ook al zie je niet direct resultaat, geloof maar dat al je werk niet vergeefs is in de Heer, die in de hemel regeert!

AMEN.

29-05-2003